

Spominjajmo se v molitvah rajnih!

Zdravnik šolskih otrok in revnih Mariborčanov umrl

Na posestvu v Kaninci pri Mariboru je podlegel 10. septembra popoldne arčni kapi g. dr. Alfonz Wankmüller, mariborski mestni fizik. Rodil se je v Rodnem vrhu pri Ptujju leta 1894. kot sin nadučitelja.

Leta 1925. je bil imenovan za mestnega zdravnika v Mariboru in je vršil z vso vneto do mnogo prerane smrti predvsem službo šolskega zdravnika, poverjena mu je pa še bila težavna skrb za številne mestne reveže. Nekaj let je bil zaposlen pri Okrožnem uradu za zavarovanje delavcev, kjer se je veselil obče priljubljenosti in je bil ves čas zatočišče revnejših delavcev. Dokaj let je vršil zdravniško službo pri mariborski gasilski četi.

Odkar je stopil v javno življenje in že na visoki štoli je bil v sprednjih vrstah neustrašenih narodnih borcev in sveti so mu bili vzori raznih naših mladinskih organizacij, pri katerih je bil ves čas služboval v Mariboru na delu z vso vneto ter požrtvovalnostjo.

Kaj je bil gospod doktor obmejnemu Mariboru in širni okolici, je dokazal njegov pogreb v četrtek, ki je bil prava manifestacija priznanja ljubezni ter spoštovanja Mariborčanov in okoličanov do zdravnika, ki je imel srce za vsakega zdravniške pomoči potrebnega, ne oziraje se na stan ter premoženje. Zadnje pot je posodilo dobremu ter nezabnemu g. Alfonzu iz Maribora mnogoštevilno zastopstvo iz vseh stanov od otrok do odraslih, od revežev do najvišjih dostojanstvenikov. Posebno številno je bilo zastopano gasilstvo z godbo. Vojaška oblast je poslala častni vod in zastopnike častnikov z godbo.

Ob odprtem grobu na franciškanskem pokopališču na Pobrežju sta igrali godbi žalne koračnice, pevsko društvo »Mariborec« je pelo žalostinke in po opravljenih cerkvenih obredih so se poslovili od zemeljskih ostankov nezabnega g. doktorja za zdravniško društvo g. dr. Janko Pihlar, za JRZ mariborski g. podžupan Franjo Žebot in za gasilce g. Ramšak.

Pretežna večina tolikanj številnega zadnjega sremstva je jokala ob odprtem grobu slovenskega zdravnika, kateri je storil v svoji zdravniški praksi toliko dobrega in tolikokrat samo za hvaležni: Bog plačaj!

Blagopokojni, kateremu bo ohranjen časten in hvaležen spomin, zapušča mlado ženo, štiri nedorasle otročice ter še živeča starša in brata duhovnika. G. doktorju Alfonzu bodi Vsemogočni večni plačnik, žalujočim preostalim pa naše globoko sožalje!

Upokojeni oficial umrl v Mariboru. V četrtek, 12. septembra, smo položili v Mariboru k večnemu počitku Alojza Rot, višjega oficiala v pokolu. Velika udeležba pri pogrebu je pokazala, kako priljubljen in spoštovan je bil pokojni. Bil je dolga leta naš zvest naročnik. Naj počiva v miru — žalujočim pa naše sožalje!

Smrt v visoki starosti. Na Cvenu pri Ljutomeru je umrla osemdesetletna Magdič Alojzija. Bila je dobra katoliška žena in mati svojim otrokom. Naj počiva v miru! Družini naše sožalje!

Mater devetih otrok na potu k sinu zadela kap. Pred dnevi je v Gornji Lendavi umrla pobožna in Bogu vdana žena Grah Marija, ki je v 67 letih življenja vzgojila kar devet otrok. Kljub lepi starosti se je še vendar peš napotila k svojemu sinu organistu v št. Juriju, a na poti jo je zadela kap. Njenega pogreba se je udeležilo mnogo ljudi, ki so prihiteli od blizu in daleč, da so jo spremili na zadnji zemeljski poti. Naj počiva v miru! — Žalujočim naše sožalje!

Smrt v mladeniških letih. V Rečici ob Paki je izdihnil svojo blago dušo 14. septembra Viktor Čvan, star šele 28 let. Bil je priden in vesten gospodar. Komaj si je uredil svoje gospodarstvo, že ga je ugrabila kruta žena smrt v najlepših letih življenja, po dolgem in hudem trpljenju. Naj mu sveti večna luč — hudo prizadeti ženi in sorodnikom pa naše sožalje!

Smrt potrpežljivega starčka. Že drugič letos je neizprosna smrt zamahnila s svojo neusmiljeno koso nad rodino Gmajšekovo na Bobovem pri Ponikvi ob juž. žel. Dne 28. marca je pokosila blago mater in gospodnjo Franciško Zabukovšek v 69. letu starosti, dne 6. septembra pa njenega dobrega moža Antona Zabukovška v

Ali si upate pridobiti »Slovenskemu gospodarju« vsaj enega novega naročnika?

80. letu starosti. Bil je pravi katoličan, saj je še eno uro pred smrtjo prejel sveto popotnico za umirajoče. V njegovo hišo niso smeli zahajati protikatoliški listi, na »Slov. gospodarja« je bil naročen nad 40 let, dalje na »Nedeljoc« in še več drugih listov jebral. Prepiral se ni nikoli z nikomur, vsakemu je rad pomagal, ako je le mogel. V slovo mu je pri hiši žalosti g. Ratej lepo govoril. Rajni je bil veselega, prijaznega srca. Ča ga je trla kakšna skrb ali žalost, ga nisi slišal tarnati, rajši je zapel kakšno Marijino pesem. Njegovo splošno priljubljenost je pokazal pogreb. Kljub ogromnemu delu na polju ga je spremljalo mnogo ljudi na zadnji poti. Ponkoviški pevci so mu krasno zapeli v slovo. Bodí mu zemljica lahka — preostalim pa naše sožalje!

Smrt blage matere. Milo so nam doneli zadnje nedelje zvonovi v Kostivnici in peli pesem v slovo svoji faranki Tereziji Lah. Daleč na okrog je bila poznana in spoštovana kot dobrotnica ubogih. Šele 56 let stara se je morala posloviti od svojih dveh hčerk in petih sinov. Skoro eno leto jo je mučila huda bolezen, a ni bilo pomoči. Ni ji bilo življenje posuto s cvetjem, precej trnja je bilo vmes. Stara 20 let je prišla iz dobro znane Svetelšekove hiše iz Sladke gore na sedanji dom. Šla je za mamo štirim otrokom, ki jih je ljubila in vzgajala kot svoje. Sedaj je bila že osem let vdova in gospodarila s hčerkama in sinovi. Siromaki jo bodo zelo pogrešali, saj ni šel nobeden od njene hiše brez daru. Kako je bila priljubljena med sosedi in farani, priča njena zadnja pot, saj se je zbralo zelo veliko prijateljev in znancev na njenem pogrebu. Naj ji sveti večna luč — preostalim pa naše sožalje!

Nemški državni zbor v Berlinu. — Poročajo, da ga je zadela angleška bomba

da bom tako prišla do dvojnega denarja. Bila sem tako nora, da sem se mu dala preslepiti, ker nisem mislila, da me hoče goljufati. Končnik je nedolžen, ta lump me je nagovoril, da sem ga po krivem naznanila. Ko sem ga pozneje prišla zaradi obečanih treh tisočev, mi je nekaj časa obljubljal, da jih bo že dal in dal. Pred tremi meseci je otrok umrl in odtlej mi ne da ne krajcarja več. Zdrava nisem več, službe ne dobim; ko sem ga zadnjič za denar, se mi je v obraz zasmejal, češ da ne ve o ničemer in da sem nora baba; če sem onega po nedolžnem naznanila za očeta, naj bom kar lepo tiho, sicer me še zaprejo. Ko sem ga potem sredi ceste ozmerjala, je bil še tako predrzen, da me je šel zaračati časti trojit. Gospod sodnik, tu ga zdaj imate, falota, lažnivca, goljufa. Veseli me, da bo sedel; vse, kar je hudega, mu privoščim! — tako nekako je govorila Škerjančeva, le še bolj na dolgo in bolj slano, vsega vama ne morem ponoviti. Hudnik pa, ki je sprva prebleščal, je dejal mirno in zaničljivo: »Ha, to je čedna storijsa, ki si jo je ženska namislila. Pa se je tako debelo zlagala, da se da ne le z očmi videti, temveč kar z rokami otipati. Jaz namreč trdim, da si je od konca do kraja vse izmislila.« — Tedaj se jo Škerjančeva hudobno nasmejala, iz žepa pa je potegnila zmečkano pismo in rekla: »Hehe, tokrat lisa ne boš ušel. Na srečo sem davi po dolgem iskanju vendarle našla pismo, na katero je ta gospod že pozabil ali pa je mislil, da ga že davno ni več. Nate, gospod sodnik, preberite ga!« — Pismo, ki

ga je očitno bil Hudnik napisal, je bilo iz februarja 1891. leta in naslovljeno na Škerjančevko. V tem pismu jo je Hudnik opominjal, naj se pred sodnijo, ko bo naznanila Končnika za otrokovega očeta, previdno izjavi, da ne bodo kaj zasumili, da bi kdo drug utesnil biti oče. Sicer se ji pa ni treba bati, na vsak način bo on, Hudnik, skrbel, da pride do denarja, le njega ne sme izdati. — Zdaj Hudnik ni mogel več tajiti, začela sta se dajati z žensko, advokat ji je očital, da je ni on, ampak da je ona njega spravila na misel, naj bi Končnika ujela v past. Sprva se je slinila okoli Končnika; ko pa ji ni uspelo zlepa in se mož ni dal zvabiti in prikleniti, se je hotela ugnezditi tako, da mu je grozila, češ da ga bo naznanila za očeta. Ko pa jo je Končnik nato nagnal, jo je še bolj podžigalo, češ: čakaj zarobljeni dedec, plačal pa mi le boš. Žal da se je dal on, Hudnik, pregovoriti, da je pristal na tak njen naklep. — Škerjančka je tej Hudnikovi razlagi na žive in mrtve ugovarjala, nazadnje je sodnik moral njun prepir ustaviti in je dal oba pripreti... Zdaj vesta vse, storijsa je konec. Kar še bo sledilo, o tem bodo sklepali porotni sodniki.

Ženski, ki sta napeto poslušali, dolgo nista našli besede. Tilka se je tiho jokala, prva je spregovorila Trezika:

»Človek ne bi mogel verjeti, da je toliko hudobije na svetu.«

Tilka pa je zaihtela:

»Stih ljudstev, pravi Norvežan, da jih belokožci deloma bolje in hitreje govore kakor ta ljudstva sama, ki so v govorjenju večinoma malo počasna, čeprav bi se našemu človeku to govorjenje zdelo pravo hitro klepetanje.«

Železo v od Nemcev zasadenem ozemlju. V zasadeni Loreni so pridobili Nemci 6690 milijonov ton, v Belgiji in Luksemburgu pa 300 milijonov ton železne produkcije. Računajo, da je tod v zemlji še blizu 7 milijard ton rude, ki bi z dosedanjim črpanjem zadoščala še za 100 let. 80.000 ha železne rude v kotlini Briey je izkoriščala Francija, 28 tisoč hektarov rudišč je bilo že prej v Nemčiji, 2000 ha v Luksemburgu, 1000 ha v Belgiji. Sedanja vojna je zelo malo